

REZIJAN.

Zložil Jos. Lovrenčič.

Pritisnil je z nogo in žilavi jermen leseno koló
primoral je v leno vrtenje in ž njim
zasukal se brus je, njegov pobratim,
in zgubljal se s hitrico krogov v nevidnost in varal
A ni všel Rezijanu: jekló je vzel v róko [okó.
pritaknil ga kamenu in na široko
so iskre-kresnice rogaje se solncu letele
in pesem do mozga pele . . .

Gospoda so mimo šli. In o ti moj Bog!
Nervozen izraz so dali obrazu,
premišljen korak nožic njih in nog
prešel je v hitrejši tempo, da bi se mrazu
plebejstva, zvenečemu v pesmi Rezijana,
odtegnil,
pobegnil.

Še več: v omedlevico padla bi kurtizana,
da laket ji mehke ni čutil opore,
zveržen v finesi z laktom bonvivana,
ki misli galantno je svoje dame zaslutil
in se nosljajoče razljutil:

Da v našem stoletju še s tem se nas dražiti more! — —

Noga Rezijanova
se je pregibala
tiho, prav tiho,
kakor bi zibala,

a jeklo je s kamenom pelo in pelo
in iskre žarelo
od svežega jutra do trudne noči.

Od svežega jutra do trudne noči
so hrepenele,
domov so želele
Rezijanu oči:

O zemlja, o zemljica rodna v daljavi,
uboga si revica in skalovita

in majhna, z goré te pogled moj preplavi,
a zemljica, sreča je v tebi, ko dva zaživita
v ljubezni in ž njo sta priklenjena náte,
na lastni svet, na ped zemlje gorate! . . .
Za me, siromaka, nisi imela
o zemljica, zemlja, ne ene pedi,
ljubezen samó si mi v srcu spočela
in moje roke si navadila dela,
da v svetu
pribóril dekletu
in sebi bi srečo in leta vesela! — —

O Rezija, Rezija, majčica rodna v daljavi:
moj kamen že dosti je jekla nabrusil
in dosti težav sem okusil —
več daleč ni čas, ko srce te pozdravi!
Ped zemlje, da hišico nanjo postavim, boš morala dati,
ped zemlje ob njej, da bom njivico mogel skopati,
ped zemlje, da nanjo ovčice bom mogel poslati!
O zemljica, zemljica, ko bom na svojem,
zavriskam, zapojem,
in ljubljeno dekle, ki čakalo name je leta in leta
in niso ljubezni mu vkradla, dasi kot zakleta
počasi so tekla,
z veseljem
k oltarju popeljem,
in bova si rekla:
Jaz ženin sem tvoj — jaz tvoja nevesta!
O sreča, in v večnost si bodeva zvesta! — —

Noga Rezijanova
se je pregibala
tiho, prav tiho,
kakor bi zibala,
a jeklo je s kamenom pelo in pelo
in iskre žarelo
od svežega jutra do trudne noči!

PISMO OČETU.

Zložil Bogumil Gorenjko.

O oče moj,
brez mene boš
oral, sejal,
ko prišla bo
pomlad sred trat —

Pa oče moj,
oj óbraz tvoj
je kakor prst
in poln je gub.

prav kot je vrst
in brazd na njivi,
o in lasje
že vsi so sivi!

Pa nočem te
vprašati jaz,
kdo kriv je gub
in sivih las,
ker dobro vem,
o oče moj!

SVATBA.

Zložil M. O - a.

Svatba vesela . . .

Pómlad nevesta,
solnce je ženin,
rože družice,
ptički so godci,
gore in doli,
gozdje in njive,
vrtil in loze
svatje brhki . . .

Ju-ju-ju-júhu!

O kako rad bi
bil na tej svatbi
rádosten gost,
ko bi še enkrat
bila za par dni
lepa družica —
moja mladost!

